

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123521904/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Den Stakkel! Men kom De med mig!

Dyrlægen var allerede ude i Forstuen igen, og Jørgen fulgte med Fruen.

De gik ind gennem den lille Spisestue, som vendte mod Haven og havde Dør ud til den. Jørgen fik lige set noget af en gruset Gang med et trekantet Stykke Skygge ind over. Hvor Skyggen kom fra, fik han ikke opdaget, for Fruen havde ham allerede inde i et Værelse paa Størrelse med Spisestuen.

— Her, Hr. With, Nu maa De lade, som De er hjemme.

— Tak, stammede Jørgen. Han var rød i Hovedet og genert; hun talte til ham som gammel Bekendt, og han havde dog aldrig set hende før.

— Den Dør dér fører ind til det egentlige Gæstekammer, og den dér til Frøken Poulsens Værelse. Men det skal ikke komme til at genere Dem. Vi behøver slet ikke at gaa denne Vej. Der er to andre Indgange til de Værelser.

Jørgen saa paa de to Døre og kunde ikke finde paa noget at sige.

— Ja nu maa De undskylde os; før Middagen er overstaaet, har man ingen Fred paa Landet. Knøbent nok saa. Men De kan nok finde Dem til Rette selv, ikke sandt? Dér udenfor Deres Vindu har De Gaarden, og Haven er De i, bare De gaar ind igennem Spisestuen.

— Ja Gubevares! Han forsøgte et Buk.

Saa gik Fru Vallentin, og Jørgen var alene.

En stor Spyflue summede op og ned ad det ene Vindu og stødte en Gang imellem mod Ruden med et Bums; ellers var der ingen Lyd at høre. Jørgen blev staaende midt paa Gulvet og saa sig om og vidste ikke, hvad han skulde røre sig til. Hvad skulde han der overhovedet, saa komplet fremmed som han var? Nu skulde han begynde paa at leve sig sammen med disse Mennesker og alt her omkring ham; vænne sig til det, hvis det i det hele taget kunde lykkes ham. Det krøb i ham, som skulde han

til at begynde paa et tungt Arbejde, han ikke havde Spor af Lyst til. Alle disse nye Mennesker. Hvor det var dumt med Menneskene; alle Vegne var de ham i Vejen og forstyrrede. Og pludselig længtes han saa inderlig hjem igen, tilbage til det solfattige Hjem, hvor han kendte alt ud og ind, og hvor inter kom ham paa tværs og tvang ham ud af den Vane, han slentrede af i, jævnt og mægtigt.

Den Seng dér med det hvide Tæppe over, den var ren og skinnende, men det var ikke *hans* Seng; hans Moder havde ikke redt den, hans hyggelige Moder. Hun stod saa tydelig for ham; Billedet af Hjemmet samlede sig om hende. Og hun sad der inde i Byen og længtes efter ham; begge to længtes de.

Han vilde skrive ind til hende straks. Brevpapir og Konvolut havde han i Lommen og et Blyant. Det kunde godt gøres med Blyant. Hjemmefra havde han Frimærker paa Konvoluterne.

Der stod et Bord foran Vinduet; der kunde han sidde. Moderen vilde blive glad.

Ligesom han vilde begynde, fik han Øje paa en Ørentvist, som kom krybende hen over Vinduskarmen. Han fejede den ned paa Gulvet med Blyantet og traadte den ihjel.

Kære Moder! skrev han.

Og saa saa han ud i Gaarden, over paa Portlængen, for at samle en Begyndelse.

Portlængen kastede et Par Alen Skygge langs sig, ellers laa Gaarden i Sol. Duerne spaserede rundt derude, og af og til kom en Spurv eller to flyvende ned, sad et Øjeblik paa en Brosten eller hoppede lidt omkring og fløj saa igen. En af de to store Hunde laa ved Vandposten med Hovedet paa Forpoterne og sov i Solskinnet.

Jørgen lagde Blyantet og lukkede Vinduet op.

Saadan en Fred der alligevel var over den Gaard! De saa saa trykke ud de Straatage. Han stirrede ud paa dem og syntes